

žalobci, jest povinen převod tento provést na svůj náklad, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Soud odvolací posoudil spor správně i co do vytýkané nemožnosti smluveného plnění. Jest ovšem správně, že živnostenskou koncesi nelze převést na jiného soukromoprávním jednáním, ježto ji může udělit jen příslušný správní úřad. Než proto smlouva, o níž ve sporu jde, není ještě neplatná; vykládati jest ji podle úmyslu stran a podle obyčeje poctivého obchodování (§ 914 obč. zák.). Při tomto výkladu rozuměti jest smlouvě i přes její nevhodnou úpravu tak, že se smlouva o převzetí koncesovaného podniku děje pod podmínkou, že žalující straně bude příslušným úřadem udělena koncese ku provozování podniku a že dovolatel učiní vše, čeho z jeho strany jest potřebí, aby žalující straně koncese byla udělena, v první řadě ovšem, že se vzdá koncese ve prospěch žalující strany. Předmět smlouvy takového obsahu ovšem není nemožný, převod koncese sám ovšem není závislý na vůli dovolatelově, nýbrž na rozhodnutí příslušných úřadů. Neplatnou není smlouva ani proto, že se žalovaný zavázal koncesi převést na žalující stranu do měsíce; plnění v této lhůtě není podle úmyslu stran podstatnou náležitostí smlouvy, neboť smluvní strany samy předpokládaly možnost, že převod koncese v této lhůtě nebude proveden, a neučinily na splnění ve lhůtě závislou platnost a trvání smlouvy. Smlouva o převodu koncese však není neplatná ani podle prvního odstavce § 879 obč. zák. Dovolatel dovozuje neplatnost z toho, že pro případ, že ke převodu koncese nedojde do měsíce, žalovaný měl pozbyti nárok na doplatek tržové ceny 40.000 Kč; dovolatel míní, že jest to smlouva proti dobrým mravům. Než se žalobcem nelze souhlasiti, že proto smlouva o převodu koncese jest neplatná. Ujednání o následcích nedodržení smluvené lhůty bylo vedlejší úmluvou, na níž platnost smlouvy o převodu koncese, správně o vzdání se jí nebyla závislá; otázka platnosti této vedlejší úmluvy však není pro spor rozhodná a proto netřeba se s ní zabývatí.

Čís. 11854.

Byl-li v době rozsudku prvního soudu již v účinnosti vyživovací zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, jest použití jeho ustanovení na posouzení sporu, třebaže žaloba o plnění výživného byla podána před nabytím účinnosti zákona.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, Rv I 757/32).

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného procesní soud první stolice rozsudkem ze dne 11. července 1931 vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Pokud jde o důvod nesprávného právního posouzení věci podle čís. 4 § 503 c. ř. s., je sice pravda, že účinnost alimentálního zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n., který byl vyhlášen dne 26. ledna 1931, počala podle § 4 zák. čís. 139/1919 teprve dnem 25. února 1931, kdežto souzená žaloba byla u soudu podána již 17. prosince 1929 a nemohla tedy býti opřena o zákon, který tehdy ještě v platnosti nebyl. Avšak v době, kdy byl vynesena rozsudek soudu první stolice, byl onen zákon již v platnosti a odvolací soud postupoval proto správně, použiv jeho ustanovení na zjištěný stav věci. Zásada, že nemajetnost a nezaměstnanost nezabavují nemanželského otce povinnosti k výživě dítěte, je-li schopen ku práci a k výdělku, a že jest v takovém případě na něm, by si podle svých výdělečných schopností jakýmkoli dovoleným způsobem opatřil prostředky, by mohl dostáti zákonem mu uloženému závazku k dítěti, byla ostatně soudní praxí v souladě se zákonem (§ 166 obč. zák.) uznána již před účinností alimentálního zákona, v němž došla jen zvláštního důrazu (§ 1, 8 tohoto zákona) a nižší soudy tedy již z tohoto důvodu nepochybily, uznávše žalovaného přes jeho nemajetnost a dočasnou nezaměstnanost za povinna k výživě dítěte.

Čís. 11855.

Z důvodu vytčeného v druhé větě prvního odstavce čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. může oprávněný vznést žalobu proti každému, kdo má podle jeho domnění vědomost o zamlčení neb o zatajení jmění. Pokud vzhledem k okolnostem jest míti za to, že žalovaný měl vědomost o tom, co se se jměním stalo.

Žaloba podle čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. přísluší i tomu, kdo sice ví, že jest tu jmění, ale jest v nejistotě o jeho osudu.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, Rv I 950/32.)

Zákonní dědicové po Janu B-ovi domáhali se na pozůstalé manželce, by byla uznána povinnou udati, co jest jí známo o jmění zůstavitelově, o jeho zamlčení nebo zatajení a vykonati přísahu o tom, že její údaje jsou správné a úplné. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobců potud, že uznal žalovanou povinnou udati, co jest jí známo o jmění zůstavitele, pokud záleželo ve zlatých penězích, o zavlčení nebo zatajení tohoto jmění a vykonati přísahu, že její údaje jsou správné a úplné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje jen dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s., avšak neprovádí jej po zákonu, nevycházejíc ze skutkového zjištění odvolacího soudu. Žalobci domáhají se podle obsahu žaloby na žalované toho, by byla uznána povinnou udati, co jest jí známo o zamlčení neb